

Otteita pöytäkirjoista
Konkordia - Yhdistys v. 1889
vuosikokouksesta

OTTEITA pöytäkirjoista, jotka tehtiin Konkordia-Yhdistyksen vuonna 1889 pidetyissä vuosikokouksissa ja sisältävät kokousten lausunnot perusteista, jotka ovat huomattavat vastaisuudessa tapahtuvassa Yhdistyksen apurahain poisantamisessa.

Ote pöytäkirjasta, joka tehtiin Konkordia-yhdistyksen Oulun Haaraosaston vuosikokouksessa Oulun ruotsalaisessa lyseessä 9 p. maaliskuuta 1889.

§ 4.

Luettiin Päätoimikunnan 24 p. huhtikuuta tekemä kiertokirje N:o 3, koskeva apurahain jakoa, ja samoin Wiipurin Haaraosaston puheenjohtajalta tullut kirjoitus samasta asiasta.

Keskustelun alettua, tohtorin rouva E. von Fieandt pyysi sananvuoroa ja ehdoitti: että kokonaissumma olisi jaettava yhtä suuriin osiin, yksi kutakin läänää varten. Siinä tapauksessa, ett'ei sopivaa stipendinsaaajaa löytyisi jossakussa läänissä, voisi Päätoimikunta käyttää sille tulevan rahaosan, miten hyväksi näkee.

Rouva L. Hällfors tähän lisäsi: siten tulisi eri läänien apurahat Haaraosastojen määrättäviksi.

Neiti Fogelholm katsoi edellisten puhujain mielipiteet oikeutetuksi ja kohtuulliseksi, jonka tähden yhtyikin niihin, mutta luuli, että Päätoimikunta ehkä katsoisi suuremman käytäntövallan tulevaksi enemmän maksaneelle.

Överstin rouva Gahmberg muistutti, että vaikka Yhdistyksissä yleensä maksut ovat suuruudeltaan erilaisia, niin kaikilla jäsenillä on kuitenkin samalaiset oikeudet ja voisihan Konkordia-Yhdistystäkin tältä kannalta katsoa.

Kokous ei katsonut voivansa tehdä lopullista päätöstä tässä §:ssä mainitussa asiassa, koska piti sitä niin tärkeänä, että se hyvin vaatisi tarkkaa miettimistä ja keskustelua, jota myöskin asian olot myöntävät, kun sitä ei vielä muutamaan vuoteen panna toimeen.

Olga Slottsberg.

Ote pöytäkirjasta, joka tehtiin Vaasan läänin Konkordia-Yhdistyksen jäsenten yleisessä kokouksessa, Vaasan kaupunginhuoneessa, lauantaina 9 p. maaliskuuta 1889.

§ 3.

Päätoimikunnan kehoituksen johdosta, että kokous lausuisi mielipiteensä, niin hyvin eräästä Wiipurin Haaraosaston tekemästä ehdotuksesta, että kukin lääni vuoroonsa tulisi apurahoista osalliseksi, kuin myöskin Päätoimikunnan ehdotuksesta, että jokaisella Haaraosastolla olisi oikeus vuotuisesti antaa puoltosanansa kahdelle apurahan hakijalle ja että noitten kuudentoista hakijain joukosta apurahan saajat olisivat määrättävät, oli Vaasan Haaraosaston toimikunta kehoittanut asioitsijoita tiedustelemaan ja ilmoittamaan eri seutujen jäsenten mielipiteitä tässä asiassa. Tulleista vastauksista saatiin tietää että: Kristiinan kaupungissa asuvat jäsenet kaikki olivat yhtyneet Wiipurin Haaraosaston ehdotukseen, Kokkolassa jotkut olivat yhtyneet mainitun Haaraosaston ehdotukseen, jotkut taas olivat katsoneet kohtuulliseksi että apurahoilla meneteltäisiin niin, että kullekin läänille tulisi yksi stipendi jaettavaksi. Uudessa Kaarlebyyissä ja Pietarsaareissa taas jäsenet olivat hyväksyneet Päätoimikunnan ehdotuksen.

Keskusteltuaan, läsnä olevat yhtyivät seuraavaan lausuntoon: kokous pitää Päätoimikunnan ehdotusta parhaimpana, mutta tahtoo samalla lausua toivonsa että eri maanosien etuja, apurahoja jaettaessa, tulisi niin paljon kuin mahdollista valvotuksi. Koska läsnäolevien mielestä asia kuitenkin ei ollut tarpeeksi valmistettu, ehdottaa kokous, ettei tänä vuonna vielä tehtäisi lopullista päätöstä, vaan että jätettäisiin aikaa mielipiteitten vakautumiseen.

Otteen oikeaksi todistaa

Anni Kurtén.

Ote pöytäkirjasta, joka tehtiin Konkordia-Yhdistyksen toistaiseksi lykättyssä vuosikokouksessa Kuopiossa maaliskuun 12 p. 1889.

Päätoimikunnan kiertokirje 24 päivältä huhtikuuta 1888 luettiin ja keskusteltiin. Kokouksen mielestä oli sopivampi antaa kaksi apurahaa kahdelle läänille vuoroonsa sekä kaksi vuotuisesti Uudenmaan läänille, kuin että rajoittamattomasta hakijain määrästä kelvollisimmat valittaisiin saamaan apurahoja, koska nämät luultavasti aina tulisivat hyvissä oloissa elävien Uusmaalaisten joukosta. Muuten oli kysymys kokouksen mielestä liian aikaiseen otettu keskusteltavaksi, koska apurahain anto vielä oli tulevaisuuden asia.

Selma Backlund.

Puheenjohtaja.

Hanna Lignell.

Ote pöytäkirjasta, joka tehtiin Konkordia-Yhdistyksen
Mikkelin haaraosaston vuosikokouksessa, 9 p. maaliskuuta 1889.

§ 4.

Kaikki läsnä olijat suostuivat Päätoimikunnan ehdotukseen apurahain
jaosta siinä muodossa, että Haaraosastot vuotuisesti antaisivat puoltosanansa kah-
delle, korkeintaan kolmelle kelvollisimmalle hakijalle kilpailemaan vuoden
apurahoista.

Luettiin ja tarkastettiin.

Alexandra Antell.

A. Gadolin.

Kirj.

Ote pöytäkirjasta, joka tehtiin Konkordia-Yhdistyksen
Hämeen läänin Haaraosaston vuosikokouksessa 9 p. maaliskuu-
ta 1889.

§ 4.

Tämän jälkeen otettiin keskusteltavaksi, miten maaseuduilla asuvat Yh-
distyksen jäsenet, apurahoja jaettaessa, sopivimmalla tavalla saisivat suurempaa
vaikutusvaltaa, kuin minkä Yhdistyksen säännöt nykyisessä muodossaan heille
myöntävät.

Koska Haaraosaston kaikki läsnä olevat jäsenet yksimielisesti kannatti-
vat sitä mielipidettä, että apurahain jako kelvollisimmille olisi paljoa tärkeämpi
kuin paikallisten etujen tyydyttäminen, niin eivät voineet hyväksyä eikä Wii-
purin Haaraosaston tekemää ehdotusta, eikä Päätoimikunnan sitä vastaan teke-
mää ehdotusta. Ensin mainittua vastaan teki Haaraosasto sen muistutuksen,
että, jos se tulisi hyväksytyksi, voisi useimmiten tapahtua, että kelvollisimmat
ja ansiokkaimmat hakijat tulisivat vääryytetyiksi vähemmän kelvollisten hyö-
dyksi, sillä voisihan hyvin helposti käydä niin, että siinä läänissä, jonka Haara-
osaston vuoro olisi määrätä apurahoista, silloin ei sattuisi olemaan kelvollista
hakijaa, kuin sitä vastoin muissa lääneissä monta senlaista löytyisi.

Vaikka kokouksen mielestä Päätoimikunnan ehdotukselle oli myönnet-
tävä melkoinen etevyys äsken mainitun rinnalla, pidettiin sitä kumminkin vail-
linaisena siinä suhteessa, että Haaraosastoilla voisi olla toisena vuonna useampia,
toisena harvempia kelvollisia hakijoita tarjona kuin se lukumäärä, jolle Haara-
osastot saavat puoltosanansa antaa, sekä että miten ehdotuksesta näkyy lisätty
Päätoimikunta ei olisi velvollinen apurahain annossa ottamaan huomionsa haki-
joista ainoastaan puoltosanan saaneita.

Koska maaseutulaisten harrastus Yhdistyksen hyväksi nähtävästi on
välittömästi riippuva heidän vaikutusvoimastansa apurahain jaossa, niin pitäisi

Haaraosaston mielestä jollain tavalla enentää tätä vaikutusvoimaa. Tämä tapahtuisi helpoimmin muuttamalla Yhdistyksen sääntöjen 16 pykälän siten, että Päätoimikunta rahoja jaettaessa lisättäisiin kahdella Haaraosastojen vuosikokouksissa valitulla jäsenellä, eikä yhdellä niinkuin säännöt nykyisessä muodossaan möyntävät. Myöskin pitäisi säännöissä määrättämän siitä, että Yhdistyksen varoilla korvattaisiin mainittujen apujäsenten ynnä 21 pykälän määrämäin, Haaraosaston lähettämän edustajain matkakulungit, jos nämä ovat maaseuduilta kotoisin. Tarpeettomain kustannusten välttämiseksi, olisi myöskin 16 pykälään tehtävä se muutos, että lisätty Päätoimikunta kokoontuisi juuri ennen Yhdistyksen vuosikokousta, tahi sen jälkeen, jossa tapauksessa joku niistä jäsenistä, jotka ovat valitut lisättyyn Päätoimikuntaan, samalla voisi edustaa Haaraosastoa 21 pykälän määräyksen mukaan.

Jos yllä mainittu ehdoitus, koskeva Haaraosastojen vaikutusvallan enentämistä, hyväksytään, pitäisi enennetyllä Päätoimikunnalla olla valta jakaa apurahat kaikkien hakijoitten kesken, riippumatta Haaraosastojen puoltosanoista, jotka kyllä sen ohessa saattavat olla hyödyksi. Aika ja paikka kuin yllä.

In fidem protocolli:

A. F. Andersin.

Ote pöytäkirjasta, joka tehtiin Konkordia-Yhdistyksen Turun Haaraosaston vuosikokouksessa, 9 p. maaliskuuta 1889.

§ 1.

Luettiin ote Päätoimikunnan kiertokirjeestä N:o 3, huhtikuun 24 päivältä 1888, näin kuuluva:

„Wiipurin Haaraosaston kuluneen vuoden vuosikokouksessa nostetun ehdituksen johdosta, koskeva sääntöjen muutosta siten, että apurahat olisivat vuoroonsa joka läänin nautittavat, on Päätoimikunta katsonut tarpeelliseksi antaa tiedon tästä ehdituksesta muille Haaraosastoille ja panna sen tarkastuksen ja keskustelun alaiseksi Haaraosastojen vuosikokouksissa ensi vuonna. Mainittu Wiipurin Haaraosaston ehdoitus on myöskin ollut keskusteltavana Päätoimikunnassa ja ovat sen jäsenet yhtyneet toiseen ehdoitukseen samaan suuntaan. Joka läänin Haaraosaston pitäisi sen mukaan antaa puoltosanansa määrätyle hakijaluvulle, esim. kahdelle kelvollisimmalle, kilpailemaan vuoden haettavista apurahoista. Täten apurahain jako kävisi helpommin, samalla kuin eri läänien oikeutetut vaatimukset paremmin tulisivat tyydytetyiksi, kuin jos rajoittamattomassa hakijaluvussa ainoastaan etevyys olisi ratkaisevana.

Tämän jälkeen luettiin § 2 Haaraosaston pöytäkirjasta 11 p:ltä tammi-kuuta 1889, sisältävä ehdoituksen lausuntoon samassa asiassa ja päätti kokous

yksimielisesti, hyväksymällä Toimikunnan ehdituksen, yhtyä Päätoimikunnan lausumaan mielipiteeseen, lisäten että, jos tämä sama mielipide pääsisi vallalle useimmissa Haaraosastoissa, ja siis sääntöjen muutos tapahtuisi, tämä muutos, lakikirjoituksen muodossa, olisi Haaraosastojen vielä tutkittava ja hyväksyttävä.

In fidem:

Sigrid Zetterman.

Yllä olevan pöytäkirjan otteen oikeaksi todistaa

Ernst Rönnbäck.

Turun Haaraosaston puheenjohtaja.

Ote pöytäkirjasta, joka tehtiin Konkordia-Yhdistyksen Uudenmaan läänin Haaraosastoon kuuluvien jäsenten vuosikokouksessa, 9 p. maaliskuuta 1889.

§ 3.

Luettiin Päätoimikunnan kiertokirje N:o 3, ynnä ne pykälät Yhdistyksen säännöistä, jotka koskevat edellisessä pykälässä mainittua kysymystä.

Tämän johdosta syntyneessä keskustelussa ilmoitettiin, että Haaraosaston toimikunta puolestansa yksimielisesti oli kannattanut sitä mielipidettä, ettei Päätoimikunnan ehditus antaisi syytä mihinkään sääntöjen muutokseen, koska se ei tuottaisi mitään parannusta siinä mitä säännöt apurahain jaossa jo määräsivät, ja siis olisi paras jättää koko kysymys sikseen, kunnes mielipiteet siitä ovat ennättäneet vakaantua.

Keskusteltaessa vielä huomautettiin sekä Wiipurin Haaraosaston että Päätoimikunnan ehdituksia vastaan, etteivät he kumpikaan antaneet täyttä oikeutta kelvollisuudelle. Erittäin muistutettiin jälkimmäistä vastaan, että kaksi valittua hakijaa kustakin läänistä olisi liian vähäinen luku, jotta etevyys aina tulisi ta'atuksi. Tämä luku olisi sentähden suurennettava esimerkiksi neljäksi.

Kokous hyväksyi Haaraosaston toimikunnan mielipiteen, että säännöt vastaiseksi jäisivät muuttamatta. Siinä tapauksessa, että muutos kumminkin tehtäisiin, kokous vaati, että niiden luku, jotka kunkin Haaraosaston toimikunta valitsisi hakijain luvusta, olisi määrättävä neljäksi.

Toimituksen puolesta:

Hanna Ingman.

Ote pöytäkirjasta, joka tehtiin Wiipurin Haaraosaston vuosikokouksessa, 9 p. maaliskuuta 1889.
§ 2.

Otettiin jälleen keskusteltavaksi kysymys uudesta sääntöjen pykälästä, koskeva sopivinta keinoa tulevien apurahojen jakamiseen, johonka esitys ensiksi tehtiin Wiipurin Haaraosaston vuosikokouksessa 1888, ja josta syystä päätoimikunta oli lähettänyt kiertokirjeensä N:o 3.

Tämän johdosta syntyi vilkas keskustelu.

Neiti *B. Calonius* ei tahtonut, että Uudenmaan lääni saisi mitään etuoikeutta muitten läänien rinnalla, vaan että sen tulisi kilpailla muitten kanssa. Hyväksyi muuten itse asiassa Päätoimikunnan kiertokirjeen N:o 3, mitä se asiaan koskee, mutta tahtoi sille tarkempaa kirjoitusmuotoa, kuin nykyinen, jolle muka voisi antaa monta eri merkitystä.

Tähän mielipiteeseen yhtyivät rouva *N. Godenhjelm* ja neiti *Anna Wärnhjelm*.

Puheenjohtaja myönsi, että Uudenmaan läänillä pitäisi olla vähäinen etuoikeus muitten rinnalla, mutta yhtyi neiti *Calonius*'en mielipiteeseen kiertokirjeestä. Luuli muuten olevan mahdotonta selittää tätä asiata niin tarkasti kirjallisessa muodossa, kuin tarvittiin. Tahtoi esim. että Uudenmaan lääni saisi joka neljännen apurahan, kun niinmuodoin muut läänit kukin vuoroonsa saisivat jakaa Uudenmaan läänin kanssa.

Muut kokouksessa läsnä olevat, kannattivat puheenjohtajan mielipidettä, rouva *I. Brunou* kuitenkin sillä eroituksella, että katsoi sopivaksi antaa »vähän perää» muitten läänien eduksi, koska luuli heillä siten olevan toivoa useammin tulla osallisiksi apurahojen jaossa. Yksimielisesti kokous tahtoi, ett'ei uutta pykälää lisättäisi sääntöihin, ennenkuin asiasta uudestaan tarkkaan olisi keskusteltu ensi vuosikokouksessa, sitten kun olisi hankittu tietoa kaikkien muitten läänien mielipiteistä ja pitäisi sitä ennen *uusi*, tarkemmin kirjoitettu kiertokirje lähetettämän kaikille lääneille, jotta mahdollisesti vuosikokouksessa 1890 asiassa apurahain jaosta saataisiin oikea ja yhdistyksen tarkoitusta edistyttävä päätös.

In fidem:

Lilli Fabritius.

Puheenjohtaja.

OTE pöytäkirjasta, joka tehtiin Konkordia-Yhdistyk-
sen yleisessä vuosikokouksessa Helsingissä,
13 p. huhtikuuta 1889.

§ 5.

Luettiin kaikkien Haaraosastojen vuosikokouksissa 9 p. maaliskuuta 1889 tehdyt pöytäkirjat, joista muun muassa näkyi, että kysymys perusteista apurahojen jakamisessa läänien kesken, oli herättänyt erinomaista huomiota ja antanut aiheita erilaisiin lausuntoihin. Niinkuin tähän lisätty pöytäkirja osoittaa, alkoi keskustelu asiasta, ja useat jäsenet olivat sitä mieltä, ett'ei pitäisi muuttaa sääntöjä, ennenkuin olisi huomattu haittaa niiden noudattamisessa. Vastakkaiseen suuntaan puhuivat myöskin useat, jotka tahtoivat antaa Haaraosastoille suurempaa vaikutusvaltaa apurahoja jaettaessa. Kolmellatoista äänellä yhtätoista vastaan päätettiin ett'ei asiasta annettaisi mitään eri lausuntoa, vaan olisivat kokouksen mielipiteet selvästi edustetut pidetyn keskustelun kautta, joka ynnä Haaraosastojen pöytäkirjat olisi painoon toimitettava.

Toimikunnan puolesta:

Fanny Palmén.

Keskustelupöytäkirja, tehty Konkordia-Yhdistyksen vuosikokouksessa, 13 p. huhtikuuta 1889.

Herra *Federley*: Yhtyen siihen mielipiteeseen, jonka useimmat Haaraosastot ovat yksimielisesti lausuneet, ettei vielä tehtäisi mitään sääntöjen muutoksia; minäkin puolestani ehdottaisin, että kokous päättäisi jättää asian tällä kertaa sikseen. En ollut läsnä vuosikertomusta julki luettaessa, enkä sen vuoksi tietänyt, että oli tarkoitus painattaa keskustelut. Puolestani luulisin, ett'ei ole syytä tehdä mitään muutosta säännöissä, ennenkuin on jotakin parempaa ehdotusta tuotu esiin. Pidän sängen vaarallisena sitoutua määräyksillä yhteen tahi toiseen suuntaan ja arvelen että ainoastaan hakijain todellinen etevyys, josta

Haaraosastojen kautta, tahi muilla käytännöllisillä keinoilla pitäisi saada tieto, on ainoa oikea mittamäärä, jonka mukaan apurahat ovat jaettavat. Ei ole sopivaa sitoutua jakamaan apurahoja määrätuille lääneille määrättyssä järjestyksessä tahi määrätulle luvulle kunakin vuonna kustakin läänistä; tuommoinen menettely voisi saattaa vääryyteen; sillä toisena vuonna saattaa useampia kelvollisia hakijoita ilmaantua samasta läänistä, toisena vuonna toisesta; ja puolestani pidän ehdotonta etevyyttä ainoana oikeana perusteena apurahain jaossa. Jos mahdollisesti vielä esiintyisi käytännöllisempi ehdotus kuin tähän asti tehdyt, niin voisihan se tulla keskustelun alaiseksi, mutta toisen tahi toisen nyt esiintuodun ehdotuksen hyväksyminen mielestäni tuottaisi enemmän vahinkoa kuin hyötyä.

Vapaah. von *Alfthan*: Olisi syytä vuosikokouksessa antaa todellinen lausunto; siltä ei varmaan puuttuisi merkitystä. Mielestäni muutamat Haaraosastot ovat aivan jättäneet Yhdistyksen oikean päätarkoituksen, joka alkuaan on ollut apurahain jako naisille, ensinkään puhumatta eri läänien etuoikeuksista. Tehokkaimmin saavutetaan päätarkoitusta antamalla Toimikunnalle mitä suurimman toimintavapauden. Yleensä voipi otaksua, että Toimikunta erittäin on niin tutustunut asiaan, että se voipi arvostella näitten henkilöitten etevyyttä paremminkin, kuin toinen tahi toinen Haaraosasto, ja koska kukin Haaraosasto mielensä mukaan voi valita toisia jäseniä Päätoimikuntaan, niin arvelen, että niillä niinmuodoin on niin suuri voima ja valta kuin heille suinkin voipi myöntää. Että monilukuinen yhteiskunta sekaantuu yksityisseikkoihin ei tuota koskaan kuin huonoja seurauksia. Minä luulen, että ajattelematonta olisi supistaa Toimikunnan toimintavapaus, ja yhdyä senvuoksi hra Federleyn ehdotukseen. Jos tulevaisuudessa tulisi ilmi, että vääryyttä on tapahtunut, niin voisihan silloin aprikoida muutoksia, mutta olkoot säännöt niinkauan koetuksen alla.

Hra *Holmberg* kannatti vapaah. *Alfthan*'in mielipidettä.

Neiti *Heikel*: Vastoin niitä mielipiteitä, jotka hra Federley ja vapaah. von *Alfthan* ovat lausuneet, pidän sääntöjen muutosta tarpeellisena. Ensiksi sen vuoksi, että apurahain jaossa milt'ei suurin vaikutusvalta pitäisi oleman Haaraosastoilla itsellä määräämään hakijain kelvollisuutta, ja toiseksi, syystä että Päätoimikunta siten helpoimmin voisi täyttää tehtävänsä ja mielivaltaa niin paljon kuin mahdollista vältettäisiin.

Rouva *Godenhjelm* oli samaa mieltä kuin neiti *Heikel*, että vast'edes Haaraosastoille myönnettäisiin suurempi vaikutusvalta apurahain jaossa.

Rouva *Schildt*: En luule mitään syytä vielä olevan sääntöjen muutokseen. Se joka enemmän on ollut osallisena rahojen keräyksessä on kyllä huomannut, ettei suinkaan vallitse väliäpitämättömyyttä, miten varat käytetään. Koska nyt jo on esiintynyt eri mieliä apurahojen jaon suhteen, ei olisi sopivaa antaa syytä uusiin epäilyksiin, vaan pitäisi vielä vastaiseksi säilyttää säännöt heidän nykyisessä muodossaan.

Neiti *Heikel*: Uuden pykälän laatiminen mainitussa suhteessa olisi tätä nykyä mielestäni liian aikaista. Mutta asia on jossakin tulevassa kokouksessa

uudestaan esille otettava eikä jätettävä sikseen, kunnes mahdollisesti vääryyttä jo on tapahtunut.

Rouva *Godenhjelm*: Asia pitäisi minun mielestäni jättää ratkaisematta, kunnes Haaraosastot ovat tarkemmin lausuneet ajatuksensa, sillä siihen heillä on oikeus, ja koska he erittäin ovat katsoneet ett'ei asiata vielä ratkaistaisi, niin on kohtuullista noudattaa heidän tahtoansa ja jättää kysymyksen sillensä kunnes mielipiteet siitä ovat selvinneet. Sentähden ehdoitan, ett'emme tänä iltana ryhtyisi mihinkään ratkaisevaan päätökseen. Pöytäkirjoista näkyy että Haaraosastojen lausunnot ovat painettavat, jotta kaikki jäsenet ensin saisivat niistä tiedon; sen jälkeen, kun kysymystä on tarpeeksi mietitty, on päätös tehtävä. Asia on vielä liian vähän valmistunut, ainakin minun mielestäni.

Hra *Federley*: Tahtoisin neiti Heikeliä vastaan huomauttaa, ett'eivät Haaraosastot ole ilman vaikutusvaltaa. 16 pykälässä seisoo: »Stipendioita jaettaessa, joka on tehtävä vähää ennen vuosikokousta, lisätään Päätoimikuntaan apujäseniä, jotka vuosittain valitaan Haaraosastojen vuosikokouksissa, yksi kutakin lääniä kohden.« Tämä lisätty Toimikunta määrää apurahat. Kuitenkin, koska sääntöjen muuttamiseksi on tehty ehdotus, jos kohta sen tekijä ei olekaan sanoissa muodostanut haluttua muutosta, olisi syytä äänestää, kumpiko mielipide on vallitseva ja enemmistön kannattama. 24 pykälä kuuluu: »Päättöstä sääntöjen muuttamisesta saapi tehdä ainoastaan, jos kaksi kolmannelta vuosikokouksessa läsnäolevista siihen yhtyy, ja näin muodoin tehty päätös on vielä ylimääräisessä kokouksessa, joka sitä tarkoitusta varten ennen kahden kuukauden kuluttua kokoon kutsutaan, yhtä suuren enemmistön hyväksyttävä.« Jos siis kaksi kolmannelta kokouksessa läsnä olevista yhtyisi neiti Heikel'in mielipiteeseen, olisi oikea julistaa uusi kokous pidettäväksi kahden kuukauden kuluttua, jossa silloin mahdollisesti päätettäisiin sääntöjen muutosta. Puolestani tahtoisin lausua, ett'ei muutos ole tarpeellinen, vaan koska vastakkaista mielipidettä täällä on lausuttu, pitäisi asiasta äänestää.

Puheenjohtaja huomautti, ett'ei neiti Heikel ollut esille tuonut mitään ehdotusta, vaan ainoastaan lausunut toivomuksensa semmoisesta sääntöjen muutoksesta, joka tuottaisi Haaraosastoille laveampaa vaikutusvaltaa.

Vapaah. von *Alfthan*: Minusta näyttää oudolta, että maaseuduilla on syntynyt luulo siihen suuntaan että Helsingin Päätoimikunta muka jollain tavalla tahtois loukata maaseudun oikeuksia. En ymmärrä, miten tällainen epäluulo on voinut syntyä. Löytyykö mitään erityisiä syitä jotka antaisivat aiheita semmoisiin ajatuksiin ja sopivatko ne Yhdistyksen nimelle? Mutta jos muutamissa maaseudun jäsenissä semmoiset mielipiteet ovat päässeet vallalle, niin olisi ollut parasta, ett'eivät nämä koskaan olisi Yhdistykseen liittyneet. Onhan Yhdistyksen tarkoitus niin yleistä ja laveata laatua, että jokaisen pitäisi voida sopia siinä, pitämättä yksipuolisesti silmällä oman seutunsa etua. Yleisissä kysymyksissä, jotka edustavat korkeampaa aatetta, on tällainen vähempi kohta, joka koskee erään paikkakunnan etua, alistettava sen korkeamman alle,

joka koskee koko maan etua. Kun tämän Yhdistyksen tarkoituksena ei ole katsoa jonkun eri maaseudun parasta, eikä kohottaa naissivistystä erityisesti Waasan, Oulun tahi Wiipurin läänissä, vaan yleensä edistää naisen kehitystä kaikenlaisissa ammateissa ja elämän toimissa, niin näyttää sopivimmalta hankkia mitä avarinta alaa tälle vaikutukselle, huolimatta, jos se tapahtuu toisen tahi toisen seudun eduksi. Luulen, että suuri osa Yhdistyksen maaseuduilla asuvista jäsenistä katsoo näitä asioita samalta kannalta. Jos taas henkilöitä löytyy, jotka jyrkästi harrastavat yksityisen paikkakunnan etua, niin olisi ollut sopivampi, että he olisivat perustaneet erityisiä yhdistyksiä eikä sitä vastaan olisi mitään sanottavaa, ja sen kautta saataisiin aikaan suurempi apurahain lukumäärä. Myöskin pidän sopimattomana ja liian kalliina tuota ehdotusta vapaasta matkasta Haaraosaston jäsenille, jotka tulevat tänne ottamaan osaa päätökseen apurahain jaosta.

Rouva *Ingman*: Luulen Haaraosastoilla olevan paljonkin syytä epäluuloonsa, ettei heille tulisi apurahoja jaetuksi samassa määrässä kuin Uudenmaan läänille. Ainakin on lausuttu, että Uudenmaan läänin pitäisi saada ensimmäinen sija jaossa, ja siinä jo on vääryys, joka ei voi jäädä huomaamatta. Mitä sääntöihin tulee, en katso sopivaksi niitä nyt muuttaa, vaan mahdollisesti tulevaisuudessa. Tahdon vaan vapaah. von Alfthan'ia vastaan huomauttaa, ett'en kummeksi Haaraosastojen vääryyden pelkoa.

Vapaah. von *Alfthan*: Mitä jakoperusteihin tulee, olisin tahtonut lausua että, jos Uudenmaan lääni ynnä Helsinki yhteensä ovat antaneet 90% Yhdistyksen ko'ottuihin varoihin, niin ei mitään vääryyttä tapahdu, vaikka viime mainitussa läänissä ei kymmeneen vuoteen annettaisi ainoatakaan stipendiä, joka tulisi tapahtumaan, jos etevämpiä hakijoita löytyisi muissa läänissä. Tämä on yksityinen ajatukseni asiasta.

Neiti *Hisinger*: Eikö voisi pitää keskustelua päättyneenä, koska kaikki ovat yhtyneet jättämään sääntöjä muuttamatta? Ehkäpä kokoukseen toisen kerran saapuisi enemmän jäseniä, kun sanomalehtien kautta saavat tietää, että tämä tärkeä kysymys on esille otettava.

Keskustelu loppui tähän ja äänestys tapahtui, niinkuin vuosikokouksen pöytäkirjasta näkyy.

Päätettiin kolmellatoista äänellä yhtätoista vastaan, ett'ei asiasta kirjoitettaisi tarkempaa lausuntoa, vaan saisi kokouksen mielipiteitä edustaa keskustelu, joka ynnä Haaraosastojen pöytäkirjat ovat painoon toimitettavat.

Helsingissä, J. Simeliuksen perillisten kirjapaino-osakeyhtiö, 1889.

